(ڳــل - ١٠)

باباجن جو جهُولو، مقصد ۽ سکيا

جهڙي طرح درياهه پار ڪرڻ لاءِ اسان ٻيڙي هلائيندڙ ناوڪ ملاح تي وشواس رکــون ٿا، ساڳي طرح هن ڀؤساگر جي پار ڪرڻ لاءِ اسان کي ستگوروءَ تي وشواس ڪرڻ گهرجي. جيڪي بـــ گوروءَ جي اَنيه ڀاوَ سان شيوا ۽ ڀڳتي ڪندا، اُهي پڪ ئي پڪ مڪتيءَ کي پراپت ڪندا. نيايـــ، ميمانسا يا درشن شاسترن پڙهڻ جي ڪابہ ضرورت ناهي. ستگورو ايشور رُوپ آهي، جو ڀڳتن جي ڀـــاوَ ۽ ڀڳتيءَ ڏانهن نهاري، کين گيان ۽ پرم آنند جي پراپتي ڪرائي ٿو.

شري نانا صاحب ڊينگلي، باباجن جي سمهڻ جي بندوبست ڪرڻ لاءِ، چار هٿ لمبو ۽ هڪ هٿ ويڪرو ڪاٺ جو تختو آڻي مسجد ۾ رکيو تہ باباجن اُن تختي کي ڇت ۾ ليڙون ٻڌي، مسجد جي شاهي ٿنڀي يا ڪام ۾ پينگهي وانگر ٻڌي ڇڏيو ۽ اُن تي رات جو سمهڻ شروع ڪيو. پر ليڙون اهڙيون پتليون هيون، جو تختي جو بار بہ مشڪل جهلي سگهن، سي باباجن جو وڏيڪ بار ڪئن سهي سگهنديون! رام جي ليلا رام ئي ٿو ڄاڻي.

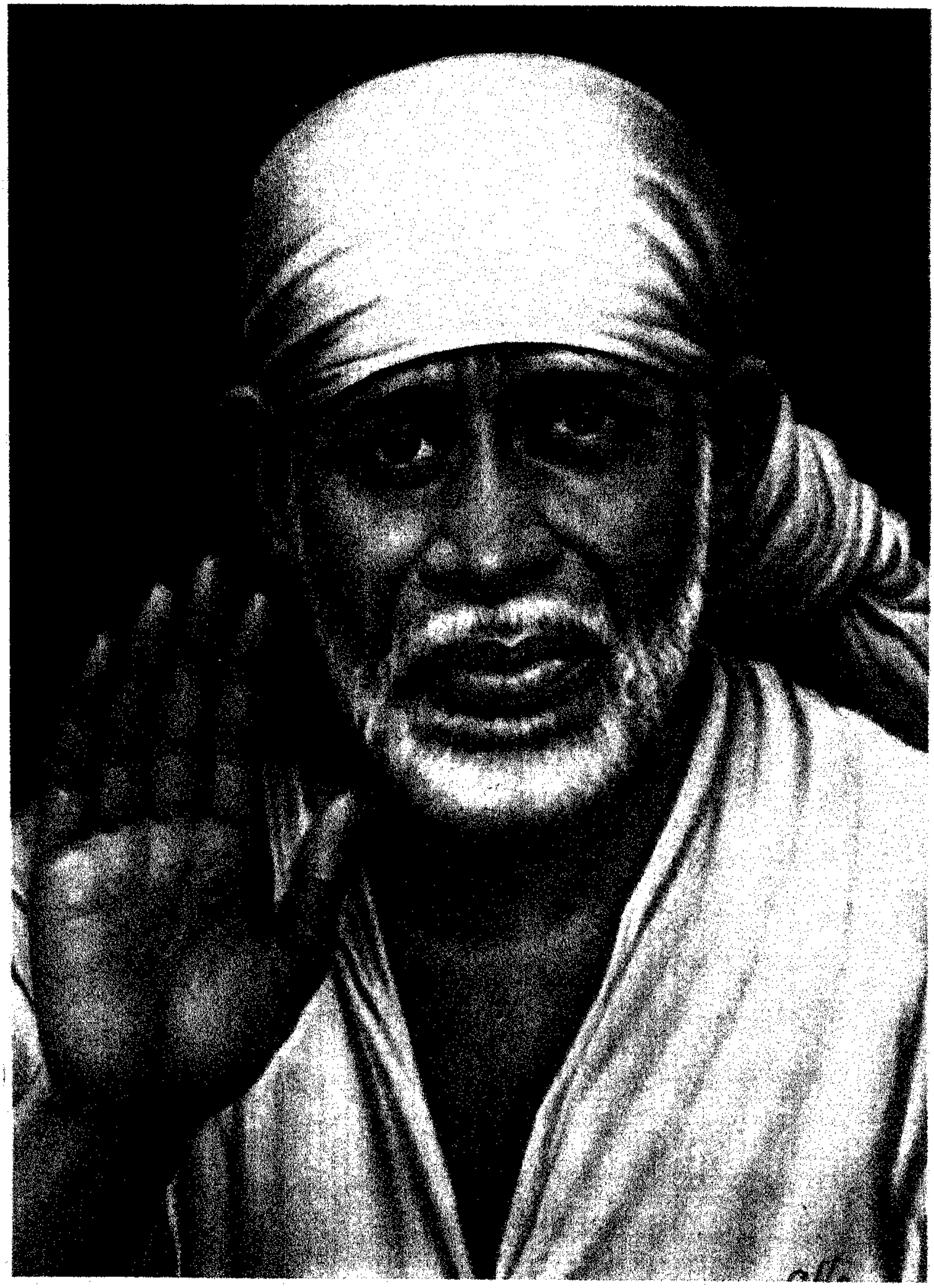

تختي جي چئن ڪنڊن تي رات جو چار ڏيئا ٻاري، جنهن وقت وهندو هو، تنهن وقت جو درشن، ڪن ڪَڏ ڀاڳين کي مليو. سيٺيءَ ستسنگي عجب کائڻ لڳا تہ باباجن تختي تي ڪئن ٿا چڙهن ۽ لهن، اهو ڪوڙتڪ بہ ڏسڻ گهرجي. ان ڪري رات جو پيٽ وٺڻ لڳي تہ ڏسون تہ بابا ڪئن ٿو تختي واري پينگهي ۾ لڏي ۽ سمهي. باباجن، سڀني اندر جو انتظار پروڙي، هڪ ڏينهن تختو ٽوڙي ٻاهر ڪڍي ڦٽو ڪيو ۽ تختي واري پينگهي تي ويهي لڏڻ وغيره جو کيل ختم ڪري ڇڏيو. انهي ۾ ڪو شڪ نہ آهي تہ باباجن رڌين سڌين جا مالڪ هئا ۽ ڪجهہ بہ ڪري سگهيا ٿي ۽ موج ۾ اچي، هن ليلا جو درشن، پنهنجي سنگت کي ڪرايائون.

آڪار ۽ ورتي

باباجن جي بدن جو آڪار رواجي ماڻهن جيان ساڍا ٽي (٣½) هٿ لمبو هوندو هو، ليڪن هر هڪ پريميءَ جي هردي ۾ سڀني واسو هو. ٻاهران سيٺي سان پيار وغيره ڪندا هئا، ليڪن اندران بلڪل تياڳي هئا ۽ ٻنا سوارٿ جي، سڀني جو ڪلياڻ ڪرڻ چاهيندا هئا. ٻاهران ڪڏهن ڪڏهن غصي ۾ آشانت بہ معلوم ٿيندا هئا ۽ سنسار جي ڳالهين ۾ ڦاٿل ڏسڻ ۾ ايندا هئا مگر اندروني هر وقت پرماتما ۾ لين هوندا هئا. ڪڏهن ڪڏهن ڪن کي پٽ

۽ هٽندا هئا ۽ زبان مان گاريون ۽ ڪيندا هئا. پر ڪڏهن سائين ٽي پريمين کي ڇاتيءَ سان لڳائي پاڪر پائيندا هئا! هر وقت پنهنجي آسڻ تي اڏول وينا رهندا هئا ۽ ٽيون وغيره تي پاتوا ڪرڻ لاءِ ڪڏهن ۽ ڪين نڪتا.

هڪ ننڍيو ڏنڊو پاڻ سان هميشه رکندا هئا ۽ زبان تي هر وقت "الله مالڪ" هوندو هون. سورهن (١٦) ورهين جي عمر ۾ شرڊيءَ ۾ آيا ۽ ٽن سالن رهڻ بعد اوچتو انتردڌيان (غائب) ٿي ويا. ڪجهه وقت بعد نظام رياست جي اورنگ‌آباد جي ويجهو وچي پرگهٽ ٿيا ۽ چاند پٽيل جي ڄڃ سان گڏجي وري جڏهن شرڊيءَ ۾ پڌاريا تڏهن سندن آيو ويهن (٢٠) ورهين جي هئي. پوءِ لڳاتار (٦٠) سٺ سال شرڊيءَ ۾ نواس ڪري ١٩١٩ع ۾ برهم لين ٿيا، جنهن وقت سندن عمر لڳ ڀڳ (٨١) ورهين جي هئي. ان مان اندازو لڳائي سگهجيٿو ته سندن جنم ١٨٣٨ع ۾ ٿيو هوندو.

آدرش ۽ سکيا

سترهين صديءَ (١٦٠٨ع - ١٦٨١ع) ۾ سنت رامداس پرگهٽ ٿيا ۽ هندن گئوءَ ۽ براهمڻ جي رکيا لاءِ ڪجهه حد تائين سڦلتا پوروڪ ڪم ڪيو. سائين باباجن، ٻن سون ورهين ڪانپوءِ پرگهٽ ٿيا. تنهن وچ ۾ هندن ۽ مسلمانن جي وچ ۾ ويو ورود وڌي ويو ۽ باباجن اُن ويو

ورونڌ جي لاهڻ لاءِ پرگهٽ ٿي، پنهنجي جيون ۾ ثابت ڪري ڏيکاريو ته هندن جو رام ۽ مسلمانن جو رحيم ٻئي هڪ آهن، يعني هندو ۽ مسلمان ٻئي پاڻ ۾ ڀائر آهن ۽ ٻنهي کي پاڻ ۾ ڀائرن جيان رلي ملي رهڻ گهرجي ۽ ڀائپو، ايڪتا قائم ڪرڻ گهرجي. مسجد ۾ ٽوڙي دڪائي رهڻ، رامنومي ۽ عرس وغيره جا ميلا ملهائڻ جي پٺيان اِهائي ڀاوُنا هئي ته ”مجهه ۾ رام، تجهه ۾ رام، سڀ ۾ رام سمايا- سڀ سي ڪرلي پيار جڳت ۾، ڪوئي نه اَپنا پرايا.“

بابا جن جي جيونيءَ مان اِهو ٿي ثابت ٿو ٿئي ته يوڳ، وئراڳ، تپ، گيان وغيره جي رستي تي هلندڙن کي، سچي ڀراٽين ۾ ايشور پسڻ جو اڀياس ڪرڻ گهرجي. شڀ ڪرم ڪرڻ جي اِڇا وارن کي، اَول ٻين جي ڀلي ۽ ڀلائيءَ ۾، عملي جيوَن وتيت ڪرڻ سان ئي، ايشور پراپتي ٿي سگهندي. نه ته ڪيل سڀ جپ تپ، نشڦل ٿيندا.

سنسار ۾ ٻيڪي گورو جام آهن. ڪي هڪ هٿ ۾ يڪتارو يا وِڻا ۽ ٻئي هٿ ۾ ڪرتال کڻي، در در تي پنهنجو نماءُ ڪندا آهن. اهڙا گوروُ، شش جي ڪن ۾ منتر ڦوُڪي، سندن مال ڪسي ڪيدا رهندا آهن ۽ ڌرم جو فقط ٻاهران ڍونگ رکندا آهن. اهڙا ٻيڪي ۽ ڍونگي گوروُ، حقيقت ۾ اندر جا اَپوتر ۽ اَڌرمي هوندا آهن. اهڙن اَپوتر گورن جي درشن ڪرڻ سان، من ۾ ڪام،

شانتي يا ٽڌاڻ پيدا ڪين ٿيندي آهي. هيڏانهن شري سائين بابا، ڌرم جو ڪو به ڏيکاءُ ڪين ڪندا هئا. سندن درشن ڪرڻ سان، مَن ۾ نئدائڻ ۽ شانتي يڪدم پيدا ٿيندي هئي!

شاسترن ۾ گورو ٻن قسمن جا چيل آهن (١) نيت گورو، جن جي سنگت ڪرڻ سان، ششن تي سٺن گڻن جي واڌاري ٿيڻ بدران، خراب گڻ ڏيري ڏيري اچي واسو ڪندا آهن. (٢) اَنيت گورو، جن جي اُپديش سان آتم گڻن جو وڪاس ٿيندو آهي، چت شڌ ٿيندو آهي، وويڪ جو واڌارو ٿيندو آهي ۽ ڀڳتي مارگ ڏي لاڙو ٿيندو آهي. اهڙا ئي سچا ستگورو، ششن کي ڀؤساگر کان پار ڪري سگهندا ۽ شري سائين بابا اِنهيءَ اُوچ ڪوٽيءَ وارو ستگورو هو.

جيڪي به ڀڳت وٽن ايندا هئا، تن کي سندن ڀيڻ ڳان اڳ ئي، سندن من جو حال يا ڪن گهٽنائن مان لنگهڻ جو احوال ٻاڌيهي ٻڌائي، هنن جي من ۾ وشواس پيدا ڪندا هئا ۽ چوندا هئا تہ مان اوهان جي اَندر وينل ايشور جو درشن پيو ڪريان. اوهين ۽ مان ٻئي هڪ روُپ آهيون. اوهين بہ جي اهڙو اَڀياس ڪندا تہ اوهين بہ سڀني ۾ ايشور پسي سگهندا، جنهن ڪانپوءِ توهان کي دوست يا دشمن ڏسڻ ۾ ڪين ايندا ۽ جيوَن مڪت پد تي پهچي، پرماتما ۾ لين ٿي ويندا.

باباڄن پاڻ بہ جيون مڪت هئا. جيڪي ڀڳت کين ايشور روپ سمجهي اچي شيوا ڪندا هئا، تن کي باباڄن چوندا هئا تہ سمهندي جاڳندي، کائيندي پيئندي، واڙي يا کيت جي سنڀال ڪندي، هلندي چلندي ۽ ٻي کهڙي بہ ڪم ڪندي، الله مالڪ کي ياد ڪريو. ليڪن ڀڳت، سندس نمي ٽالي جي، آئندي وهندي، سمرڻي سوڙيندا رهندا هئا.

شرڌي واسين جا بہ ڪي ڀاڳ اچي جاڳيا، جو سائين بابا جهڙي سچي ستگورو، سندن ڳوٺ ۾ اچي واسو ڪيو، جنهن ڪري کين هر روز سندن درشن ڪرڻ جو لاڀ مليو، سندن سکيائن سڻڻ جو وجهہ مليو ۽ سندن پوتر رهڻيءَ جو بہ پرڀاءُ مٿن پيو.

شاسترن ۾ ورنن ڪيل آهي تہ ڀڳوان ۾ (١) ڪيرتي (٢) شري (٣) وئراڳہ (٤) گيان (٥) آئشوريہ ۽ (٦)ونيہ شيلتا ڇا ڇهہ مکيہ گڻ آهن. ڀڳوان، شرڌيءَ جي ڀڳتن جي اڇائن پورن ڪرڻ لاءِ، سائين بابا جو ساڪار روپ ڌاري اچي پڌاريو. سڀن ڀڳتن کي هنن پاڻ ڏانهن ڇڪي ورتو، جن کي پورو پتو پئجي سگهيو تہ سائين بابا برابر ايشور روپ آهن تنهن هوندي بہ منجهن نمرتا ايتري هوندي هئي، جو پرارٿنا مهل چوندا هئا تہ ”هي پتا، مان اوهانجي داسن جو داس، اوهان جو (رڻي) قرضدار آهيان. اوهانجي درشن ڪرڻ سان، منهنجي من کي

شانتي ملي آهي. اوهان جي پرأپڪار ڪري ئي، مون کي اوهان جي چرڻن جي شيوا پراپت ٿي آهي. جنهن ڪري مان پاڻکي ڌنيہ ٿو سمجهان.“ ڪيڏي نہ نمرتا، هن پرارٿنا ۾ سمايل آهي!

ظاهري طور باباجن سنساري پدارٿن جو اُپيوگ ڪندا هئا پر اندر ۾ اُنهن پدارٿن لاءِ ڪابہ اِڇا ڪانہ هوندي هين. باهران پريمين سان ڪلندا ڳالهائيندا ۽ کائيندا پيئندا بہ هئا ليڪن اندر ۾ الله مالڪ جـو جاپ پيو هلندو هون- يعني تہ هوُ شڌ چيتن سوَروُپ هئا، جنهن ۾ سڀ اِڇائوُن ۽ چيشٽائون، آرام ۽ شانتيءَ ۾ هيون.

ناناوَلي نالي هڪ اُنوکو ۽ وچتر ويڪتي، باباجن جي سيني ڪارين جي ديکہ ڀال ڪندو هو. هڪ دفعي بابا، آسن تـــي براجمان هئا تہ نانا وليءَ اچي چيو تہ ”اُٿو تہ مان گديءَ تي وهان.“ باباجن يڪدم اُٿي کڙا ٿيا ۽ نانا ولي آسڻ تي ويهي رهيو! ٿوري دير ڪانپوءِ باباجن کي چيائين تہ ”هاڻي وري اچي آسڻ تي وهو ۽ باباجن سندس چوڻ مڃي يڪدم ائين ڪيو!! مطلب تہ باباجن، هرکہ سوگہ، مان اُپمان کان مٿي هئا. نانا ولي، باباجن جيءَ اُهڙي نمرتا ڏسي، سندن چرنن تي ڪري پيو ۽ دوڙ پائي باهر هليو ويو.

شري سائين بابا جي وڏي ۾ وڏي خوُبي

باباجن جي وڏي ۾ وڏي خوُبي اِها هئي، جو ڪڏهن

۽ ڪنهن کي سڏ ڪري يا ڪوٺي، آسڻ يا پراڻايام ڪرڻ جي آگيا ڪين ڏنائون. نڪي ڪنهن کي خاص اُپاسنا ڪرڻ لاءِ چيائون ۽ نڪي ڪنهن کي ڪن ۾ ڪو منتر ڦوڪيائون. سڀني کي چوندا هئا ته ”چترائي ۽ سياڻپ ڇڏي، هر وقت سائينءَ جو سمرڻ ڪندا رهو.“ سڀني پراڻين کي پاڻ جهڙو سمجهي، اُنهن سان پاڻ جهڙو ورتاءُ ڪرڻ سان، اوهان جا بندڻ آهستي آهستي ٽٽندا ويندا ۽ اوهين مڪتيءَ کي پراپت ڪندا. تپ، تياڳ، اشٽانگ يوگ وغيره جون ساڌنائون، صرف براهمڻن لاءِ ئي سميؤ ۽ ضروري آهن، کترين، ونشين، شوُدرن لاءِ ضروري ناهن.

من جو سڀاءُ آهي خيال ڊوڙائڻ، جنهن ڪانسواءِ من هڪ ڪن به رهي ڪين سگهندو. جيڪڏهن اوهين ڪيس ڪنهن ڳالهه ۾ لڳائيندا ته هو اُنهيءَ ڳالهه جو ئي چنتن ڪندو رهندو. پر جي اوهين پنهنجو من، پنهنجي گوروءَ کي اَرپڻ ڪندا ته اوهان جو من، گوروءَ جو ئي چنتن ڪرڻ لڳندو. اوهين پاڻ پڻ، سائين جن جي وڏائي، مهانتا ۽ سريشٽتا پڙهي چڪا آهيو. اهو خيال ۽ ڌيان سان پڙهڻ يا ٻڌڻ ئي، سائينءَ جو ڪيرتن آهي.

سنتن جون ڪٿائون ٻڌڻ يا پڙهڻ ايترو ڪٺن ڪم ناهي، جيترو ٻين ساڌنائن جي ساڌنا ڪرڻ. پرماتما ۽ سنتن جون ڪٿائون ٻڌڻ ۽ پڙهڻ آهي سنسار جا خيالي

ٻ پ دُور ڪري، آدِ ياتمڪ رستي جي چاڙهي چڙهڻ، ڪتائون پڙ ي، اُنهن موجب هلڻ ۽ رهڻي رهڻ سان، سڀني جاتين جا اِنسان، شڌ ۽ پوتر ٿي سگهندا. جي اوهين سنساري ڪمن ڪندي ٻه، پنهنجو من ۽ چت ايشور ۽ الله مالڪ جي ڪتائن ۾ لڳل رکندا ته اوهان تي ڪڏهن نه ڪڏهن وقت پريو پنهنجي ڪرپا ڪندو.

سوال ٿو اٿي ته، اُهڙي سولي اُپاءَ ۽ سادن جو سهارو ماڻهو ڇو نه ٿا وٺن؟ جواب آهي ته پرماتما ۽ سنتن جي ڪرپا کان سواءِ، پرماتما جي ڪتائن پڙهڻ جو موقعو ڪين ملندو. ست سنگ ۾ اچڻ بعد ئي، ڪتائن پڙهڻ ۾ رچي پيا شوق پيدا ٿيندو. ست سنگ ۾ رچي وڃڻ، سا آهي پرماتما جي ڪرپا جي پهرين نشاني.

ست سماگم يا سنتن جي سنگ ڏانهن جنهن لاڙو وڌندو تنهن سنتن جي واڪين، اُپديشن، سکيائن ۽ ڪتائن پڙهڻ ڪري، چت وڌيڪ ۽ وڌيڪ شڌ ٿيندو ويندو، من جي مليڻتا دُور ٿيندي ويندي ۽ هردو جون ڳنڍيون کلي پون ٿيون. تنهن کانپوءِ اُهنڪار ۽ جنم مرڻ جي چڪر کان مڪتي ملندي ۽ ايشور سان ميلاپ ٿيندو، جو ست چت آنند ۽ چيتن سروُپ آهي.

"ست سنگ اُنتر پريم ڏينا،
تب پريو ڪا لاڳا مينا."

متين منزل تي پهچڻ بعد، سنساري وشين مان مزو يا سواد نٿو اچي، دک ۽ سک ۾ انسان کي هڪجهڙي رهڻ جي شڪتي پراپت ٿئي ٿي ۽ هميشه آتم آنند ۾ استت رهي ٿو. هي سڀ لاڀ، سنتن جي سنگ ڪرڻ، ڪٿائن ٻڌڻ ۽ انهن تي عمل ڪرڻ وارن کي ئي پراپت ٿيندو.

پيارا پاٺڪو! گنگا، جمنا، گوداوري، ڪرشنا ۽ ڪاويري آدي پوتر نديون، سنسار جي ماڻهن جا پاپ برابر ڌوئن ٿيون، پر اهي پوتر نديون پڻ چاهينديون آهن ته ”جڏهن اسان ۾ سچا سنت اچي پنهنجا چرن ڌوئيندا، تڏهن اسان ۾ سنساري جيون جي ڪني ٿيل پاپن جي ميل ڌوپي صفا ٿيندي. سنتن جي سنگ جو وڏو مهاتم آهي. گذريل جنمن جي پني ڪرمن ڪري، سنتن جو سنگ ملي ٿو، جن جي سنگ ۾ ايشور جي ڪٿائن ۽ ڪيرتن ٻڌڻ جو وجهه ملي ٿو. ڪلجگ جي زماني ۾، لڳاتار نام سمرڻ ۽ ست سنگ ڪرڻ سان، جيو مڪتي پائي، ايشور سان لين ٿي سگهي ٿو. شري سائين بابا، اهڙو ئي پريوء سان ملائڻ وارو سچو سنت هو، جن جي چرن شرڻ وٺڻ سان، ڪيترن پريمين ۽ ست سنگين جو اڌار ٿي ويو.

”مها آنند يئي سک پائيا، سنتن ڪي پرسادي
ڪهه نانڪ هر سڻ من مانيا، رنگ رتي وسمادي.“

پرماتما يا برهم جا ٻه سروپ آهن (١) نرگڻ نراڪار (٢) سگڻ ساڪار. ڪن ماڻهن جي نرگڻ نراڪار ۾ ۽ ڪن جي سگڻ ساڪار جي اُپاسنا ۾ دل لڳندي آهي. سگڻ اُپاسنا سولي آهي ڇو ته منش خود سربو ۽ اِندرين جو آڪار آهي ۽ سگڻ اُپاسنا ڪيس سڀاويڪ سولي معلوم ٿئي ٿي. سگڻ اُپاسنا ڪرڻ ڪانپوءِ پريم ۽ ڀڳتيءَ ۾ واڌارو ٿئي ٿو، جو پوءِ نرگڻ اُپاسنا ڪرڻ ۾ مدد ڏئي ٿو. مورتون، ويد، اگني، پرڪاش، سورج، جل ۽ براهمڻ آدڪ ست اُپاسنائون شاسترن ۾ چيل آهن پر انهن سڀني کان سٺي سگڻ اُپاسنا آهي ستگورو اُپاسنا، ڇو ته هو ايشور جو ديهه ڌاري هلندڙ چلندڙ سگڻ ساڪار روپ آهي.

شري سائين بابا جا ڀڳت، ڪيس ايشور اوتار ڪري مڃيندا هئا، ڇو ته هو ڪمياشيل، شانت روپ، سرل سڀاءَ وارا ۽ سنتشٽ ست پرش هئا. جهڙي طرح گنگا ندي، سمنڊ ڏانهن ويندي وات تي، گرميءَ جي ستايل جيون کي ٿڌاڻ پهچائي آنندت ڪري ٿي، وڻن ٽڻن کي نئين حياتي ڏئي ٿي، انهن ۾ نوان ڦل پيدا ڪري ٿي، اُڃايل جيون جي اُڃ کي ترپت ڪري ٿي، ساڳيءَ طرح سائين بابا جهڙا سنت ۽ مهاپرش، پنهنجي جيون ڪاٽيندي، ٻين جيون کي سک ۽ شانتي پهچائيندا

آهن. ڀڳوان شري ڪرشڻ صاف چيو آهي ته ”سنت منهنجي آتما آهن ۽ منهنجي زنده پرتيما ۽ روُپ آهن ۽ مان خود اُهو آهيان.“ اُن موجب ست چت آنند روُپ پار برهم پرماتما، سائين بابا جي روُپ ۾ شرڊيءَ ۾ اَوتار وٺي آيو. ”گُور پرميشور ايڪو ڄاڻ.“

تئترييه اُپنشد ۾ برهم کي ”آنند“ ڪوٺيو ويو آهي ۽ اِنهي آنند جو پرتکيه اَنڀوُ، شرڊيءَ ۾ سائين بابا جي ڀڳتن کي مليو. ڪن کي چَوُر جهولائڻ، ڪن کي سوپاري پان وغيره ڏيڻ، ڪن کي عطر ۽ چندن لڳائڻ، ڪن کي نئيويديه يعني پرساد وغيره ڪارائڻ، ڪن کي چرڻ ڌوئڻ، ڪن کي آسڻ ۽ وهاڻي اَرپڻ ڪرڻ جي اُپاسنا مان اُهو آنند پراپت ٿيو ۽ سائين بابا مات ميت ۾، سيئي ڀڳتن جي اُپاسنا سويڪار ڪندا رهندا هئا.

ڊاڪٽر پنڊت جي چندن تلڪ اُپاسنا

هڪ ڀيري ڊاڪٽر تاتيا نُولڪر جو متر ڊاڪٽر پنڊت، باباجن جي درشن ڪرڻ لاءِ شرڊيءَ آيو ۽ باباجن کي پرڻام ڪري، ڪجهه وقت ويٺو ته باباجن کيس دادا ڀٽ ڪيلڪر وٽ وڃي رهڻ لاءِ موڪليو. ٻئي ڄڻا ڏينهن ٻئي ڄڻا گڏجي، مسجد ۾ آيا. ڊاڪٽر پنڊت، پوڄا جي ٿالهيءَ مان چندن کڻي، باباجن جي

مستڪ يعني نرڙ تي لڳايو. هن کان اڳي ڪنهن ٻ ڀڳت، پاڻ ٻ بابا کي مٿي تي چندن لڳائڻ جي همت ڪانه ساڙي هئي، تنهن ڪري سڀيئي عجب ۾ پئجي چوڻ لڳا ته "هيءَ اُپاسنا آهي يا گستاخي؟" پر باباجن شانت چت وينا رهيا ۽ هڪ اکر ٻ ڪين ٻوليائون. (فقط ٻرم ڀڳت مهالسا پتي، باباجن کي ڳلي تي چندن لڳائيندو هو.)

سنڌيا جي وقت دادا ڀٽ باباجن کي چيو ته "ڀڳوان، اوهين ٻين کي مٿي تي چندن لڳائڻ ئي ڪين ڏيندا آهيو پوءِ اڄ ڊاڪٽر پنڊت کي ڪيئن لڳائڻ ڏنوَ؟" باباجن جواب ڏنو ته "ڊاڪٽر پنڊت، مونکي پنهنجي گورو رگهنات مهاراج (ڪاڪا پراڻڪ) سمان سمجهي، اُن گورو پاونا سان چندن جو تلڪ لڳايو، پوءِ مان هنکي ڪيئن روڪيان؟ اوهين پلي ڊاڪٽر پنڊت کان ان باري ۾ پڇو. دادا ڀٽ جي پڇڻ تي ڊاڪٽر پنڊت ٻڌايو ته مان برابر پنهنجي گورو ڪاڪا پراڻڪ کي هميشه نرڙ تي "ترپنڊاڪار" نموني ۾ چندن لڳائيندو آهيان."

پر باباجن ڪڏهن ڪڏهن ته شو مهراج جو رڊر اَوتار ڌارڻ ڪري، پوڄا جي ٿالهي، ڀڳتن جي هٿ مان ڦري ڪٽي پري ڦيٽڪيندا هئا! اُن وقت ڪنهن ، ڀڳت کي همت ڪانه ٿيندي هئي، جو سندن

ويجھو وڃي. (جھڙيءَ طرح نرسنگھ ڀڳوان اوتار جي ويجھو وڃڻ جي، شري نارائڻ جي لڇمي يا ڪنھن به ديوتا پاڻ ۾ همت نہ ساري). رواجي طور تہ باباجن بلڪل موم دل هئا ۽ سيني ڀڳتن کي ماءُ جھڙو پيار ڏيندا هئا ۽ ڀڳتن جي پيار ڪرڻ مان ئي کين مزو ۽ آنند ايندو هو.

حاجي صديق فالڪي

ساڳئي وقت اِئين حساب لڳائڻ بہ ڏکيو هو تہ سائين بابا، پنهنجي ڀڳت کي ڪرپا پاتر ڪڏهن سمجھندا. ڪلياڻ نواسي صديق فالڪي، حج ڪرڻ کان پوءِ شرڊيءَ ۾ آيو ۽ چاوڙيءَ جي اُتر طرف اچي رهيو. باباجن هنکي (٩) نون مهنن تائين مسجد ۾ اندر اچڻ يا مسجد جي ڏاڪڻ چڙهڻ جي نہ فقط آگيا نہ ڏني پر منع ڪري ڇڏي! هو بار بار مسجد ۾ آيو پر نراس ٿي هليو ويندو هو. ويچارو منجھي پيو تہ مون کان ڪهڙي خطا ٿي آهي، جو اندر اچڻ جي آگيا بہ نٿي ملي. پر ڪن ڀڳتن چيس تہ "دل نہ لاھہ. باباجن جي خاص ويجھي ڀڳت شاما جي معرفت ڪوشش ڪندو رھہ. حاجي صديق، شاما کي عرض ڪيو ۽ هن کيس دلداري ڏني تہ "الله مالڪ ڀلي ڪندو."

وجھہ ملڻ تي هڪ دفعي شاما، باباجن کي چيو تہ

”سائين بابا، ٻڍي حاجي صديق ڪــي اوهين کهڙي سبب ڪري، مسجد ۾ اچڻ نٿا ڏيو. ٻيا ڀڳت پنهنجي مرضيءَ موجب ڀيا اچن وڃن. ڪرپا ڪري هڪ ڀيرو ته هن تي آسيس ڪريو.“ باباجن جواب ڏنو ته ”شاما، تون اڃا نادان آهين. جڏهن الله نٿو کيس اچڻ ڏئي ته مان ڇا ڪريان؟ الله جي ڪرپا بنا، مان به مسجد جي ڏاڪڻ تي نٿو چڙهي سگهان. تون هن کان پڇي اچ ته ”ٻاروي ڪوُئين“ جي هيٺين پڳڊنڊي (ڪچي پل يا پيچري) تي اچڻ لاءِ تيار آهي؟“ حاجي صديق جي ها ڪرڻ تي، باباجن وري شاما کي چيو ته وڃي پڇينس تــه ”چاليهه هزار روپيا چئن قسطن ۾ ڏيڻ لاءِ تيار آهين؟ حاجي جواب موڪليو ته مان چاليهه هزار ته ڇا پر چاليهه لک روپيا ڏيڻ لاءِ تيار آهيان.“

باباجن وري چوائي موڪليس ته ”مـــان مسجد ۾ هڪ ٻڪرو حلال ڪرڻ وارو آهيان. توکي گوشت کپي يا ناڙ (مغز) يا آنڊڪوش (ران اوجهري)؟“ حاجيءَ جواب شاما معرفت موڪليو تــه ”جيڪڏهن مون کي باباجن جي ٿالهيءَ مان هڪ گرهه به ملندو ته مان پاڻ کي وڏو ڀاڳوارو سمجهندس.“ اهو جواب ٻڌي باباجن جوش ۾ اچي، مٽيءَ جو برتن ۽ پاڻيءَ جي گهاگهر ڪڍي ڦٽا ڪيا ۽ پنهنجي ڪفني ڪڍي سڌو حاجيءَ جي گهر ويــا ۽ چوڻ لڳس ته ”تـــون اجايون نمازون پڙهي،

پنهنجو ڏيکاءُ ڇو پيو ڪرين؟ قرآن شريف جو پڙهڻ، انهي طرح ٿيندو آهي؟ توکي اندر ۾ هٺ آهي ته مان مڪي جو حج ڪري آيو آهيان ۾ تسون مون کان (اَنيگيہ) جدا نہ آهين!!

حاجي اِهي لفظ ٻڌي گهبرائجي ويو ۽ چپ رهيو. باباجن موٽي مسجد ۾ هليا آيا ۽ اُنبن جسون کي نوڪريون خريد ڪري، حاجيءَ کي ڏياري موڪليائون! پوءِ وري باباجن پاڻ بہ هنجي گهر ويا ۽ (۵۵) روپيا ڪيدي کيس ڏنائون! اُن بعد ٿي باباجن، حاجي صديق سان پريم ڪرڻ شروع ڪيو ۽ پاڻ سان گڏ وهاري کائڻ لاءِ پڻ کيس چوندا هئا ۽ حاجي بہ پنهنجي مرضيءَ مطابق مسجد ۾ پيو ايندو ويندو هو. ڪڏهن ڪڏهن باباجن کيس کي روپيا پڻ پيٽا ڏيندا هئا. اهڙي طرح حاجي صديق، باباجن جو ڪرپا پاتر بڻجي دربار ۾ شامل ٿي ويو.

پينڪر طوفان ۽ باهہ کي شانت ڪرائڻ

هڪ ڀيري سنڌيا جسي وقت، شرڊيءَ ۾ هڪ ڀيانڪ جهڄهڄا وات (طوفان سان برسات) ڪري، آسمان ڪارن بادلن سان ڇانئجي ويو، هوا بلڪل تيز هلي رهي هئي، آسمان ۾ وج ۽ گجگوڙ جا واجا وجي رهيا هئا ۽ جيڏانهن نهار اوڏانهن جل مئي (بوڏ) ٿي ڏسڻ ۾ آئي. شرڊيءَ جا ماڻهو پسون پکي ٻپ وچان اَچي

مسجد ۾ ڪٺا ٿيا ۽ سيني شري سائين بابا کي اچي عرض ڪيو ته ”ڪرپا ڪري هي سنڪٽ دُور ڪريو.“ بابا کي ديا آئي ۽ ٻاهر نڪري، مسجد جي ويجهو بيهي، ٻادلن ڏانهن منهن ڪري چيو ”بس هاڻي شانتي ڪريو.“ ڪجهه سمي کانپوءِ جڏهن طوفان ۽ وڪا جو زور گهٽيو ۽ آسمان ۾ چنڊ ڏسڻ ۾ آيو، تڏهن سڀ خوش ٿي گهر موٽي ويا ۽ باباجن جي واهه واهه ڪندا ويا.

ٻي دفعي وري، منجهند جو ڌُوڻيءَ جي آگني جيُون ڪڍندي، ڇت تائين وڃي پهتي. باباجن سان سڌو ڳالهائڻ جي ڪنهن به همت نه ساري، فقط پاڻ ۾ سِس پس ڪندا رهيا ته آگنيءَ تي پاڻي وجهي وسايون يا ڪو بيو اُپاءُ ڪريون. باباجن سنگت جو اندر پروڙي، پنهنجو (سٽڪو) ڏنڊو کڻي، ٿنڀي تي زور سان ڌڪ هڻي چيو ته، ”هيٺ لهي اچ ۽ شانت ٿي وڃ.“

اُن کانپوءِ باباجن جي لٺ جي هرهڪ ٺوڪر سان آگني شانت ٿيندي ويئي ۽ آخر هميشه جيان ٻرڻ لڳي. مطلب ته اوتاري پرش سائين بابا جي شرڻ وٺڻ سان سيني ڀڳتن جو ڇوٽڪارو ٿيو.

تنهڪري جيڪو سائين بابا ۾ وشواس رکندو، تنهن کي ايشور پراپتي جلدئي نصيب ٿيندي ۽ جيڪو سندن شرڻ ۾ اچي نشڪام شيوا ڪندو، تنهنجون سڀ اِڇائون پوريون ٿينديون رهنديون ۽ نشڪامنا واري پد کي پائيندو.